

Homilie na slavnost Ježíše Krista Krále pronesená ve farním chrámu sv. Martina ve Mšeně u Mělníka

Rok A:

Ez 34, 11–12. 15–17, Ž 23 (22), 1 K 15, 20–26. 28

Evangelium podle svatého Matouše, 25, 31–46

Vážení přátel, bratři a sestry,

jedním z početných označení, čím vším náš Pán Ježíš Kristus pro nás je, je slovo KRÁL. Je králem židovským, jak hlásá nápis INRI nad křížem. Je králem a hlavou Církve zde na zemi, i té zvítězilé v nebesích. Je králem všech národů na zemi i všech andělů v nebi.

A konečně je králem celého *vesmíru*. Vždyť ten vesmír, až do nejbližší galaxie, stvořil na počátku jeho Otec. A to právě skrze Něho, svého Syna, který již na počátku byl Slovem Božím, jak to dosvědčuje evangelista Jan v úvodu ke svému evangeliu. Byl tím Slovem, které Bůh pronesl, a jím stvořil nebe i zemi. Slovem, kterým stvořil světlo, klenbu uprostřed vod, zeleň, slunce, měsíc i hvězdy, i všechny živočichy, a nakonec člověka.

Před vyšetřujícím římským úředníkem Pilátem Pontským Ježíš na jeho dotaz uznává, že je králem. Ale dodává, že jeho království není z tohoto světa. Nekonkuruje zdejšímu pozemskému království a republikám. Stojí mnohem výše. Politická moc je zde na zemi od toho, aby konala pozemskou spravedlnost a řídila světskou obec lidí, kteří jsou jí podřízeni. Ale vedle ní a nad ní je Jeho Obec, Obec Boží, jak nás s tím seznámil Učitel církve svatý Augustin. Přímým zákonodárcem Boží Obce je Bůh na nebesích. A také Jeho Syn, Král nebe a země.

Ten nás odvádí od hříchu pýchy, který na svět přišel s Adamem, a vyvádí nás z našeho vlastního hříchu odpuštěním, které pro nás vydobyl svou obětí na kříži. Pokud ovšem Jím nabízenou spásu přijmeme. A to svou vírou, kterou se k Němu přihlásíme. Té však musí odpovídat naše skutky, které následují. Nejsme zachráněni pro své skutky, ale na základě své víry, kterou jsme přijali. Bez dobrých skutků to však nejde. Ty totiž dosvědčují, že jsme skutečně víru přijali, jak zní Boží slovo obsažené v epištole svatého Jakuba.

Ve velkém podobenství o posledním soudu na konci věků, které jsme přečetli z evangelia Matoušova, nám Ježíš dává příklad, na čem se pozná, že jsme doopravdy přijali víru, kterou nám nabízí. Sám se ve svém příběhu ztotožňuje s králem, který na konci věků odděluje kozly od ovcí, tedy ty, kdo víru a z ní pramenící spásu nepřijali, od těch, kdo ji skutečně přijali, jak to dobře ví Bůh Vševedoucí.

Kdo je kdo, to se pozná podle toho, jak jsme jednali se svými bližními, které Ježíš nazývá svými nejmenšími, či v překladu, z něhož jsme právě četli, nejposlednějšími. Podle toho, zda jsme jim, a tím i Jemu, dali najíst a napít, zda jsme se ho ujali, když byl v koncích, zda jsme ho navštívili, když byl nemocen nebo ve vězení.

Jistě to nejsou jediné znaky víry, na které Ježíš v podobenství upozorňuje, ale velmi podstatné. Jinak by si nedal takovou práci ho povědět svým učedníkům tak dopodrobna a s opakováním děje, které nás svou délkou může až zarážet a nelíbit se nám. A ti, učedníci a evangelisté, se nerozpakovali to vše na základě své vycvičené paměti zapsat a reprodukovat.

Kéž jsme i my všichni, jak tu sedíme, již teď, i na konci věků, uznáni hodnými pozvání Krista Krále: Pojd'te, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro Vás připravené od založení světa. Kéž jsme vyvarováni osudu těch, kteří společenství s Bohem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem dobrovolně odmítli, neboť Bůh a Pán Ježíš toto společenství nikomu nevnucují. Podle vší logiky nemohou takoví lidé žít s Bohem ani na věčnosti, když s ním nechtěli žít zde na zemi a odmítli to. Budou proto odloučeni od Boha na věky, což Ježíš vyjadřuje slovy, že půjdou do věčného trápení.

Radujme se, že jsme vyvoleni k životu s Bohem a Ježíšem Kristem i s těmi jejich nejmenšími. Posilujme a chraňme svou víru každodenní modlitbou, pravidelnou účastí na mši svaté a častým přijímáním svaté zpovědi i Nejsvětější eucharistie.

Amen.

P. Jiří Rajmund Tretera OP

Ve Mšeně, v neděli 26. listopadu 2023